

— Искамъ да та гледамъ щастливъ, рече тъжно Серената.

Гуапътъ подскочи стреснѣто като че го бутна нѣкой по скороша рана, но нищо не отговори.

— О! Манофина! слѣдоваше Кулеврина, напризно ми думвшъ че съмъ измамена, и са преструвашъ че си щастливъ когато срѣщамы старытъ си другари. Азъ добръ виждамъ че са утѣснявашъ и страдаешъ; оттеглянето ти което ти са виждаше толкози пріятно въ първытъ дни, достигна сега да ти е по утѣснително и отъ тъмница.

— О! Кулеврино! не ма мѣмри, отговори Гуапътъ като агне, укротенъ отъ любовта, сторихъ сячко което ты искаше, послушахъ апостола. Добръ, сега са мѣчъ отъ утѣсненіе; нѣкога ми са струва че този хѣлмъ, който ны покрыва, ще са събори върху ны. Видишъ, душице, че има едно нѣщо въ мене, което неможъ да проумѣмъ, и което желаяхъ да научъ. Този животъ става несносенъ, и време е да престане. Заклехъ са на главатаря на Гардунята че ще го слушамъ презъ сячкыя си животъ. Познавашъ ако толкози време съмъ былъ вѣренъ на обѣщаніето си.

— О! да; ты бѣше най способныйтъ и най вѣрныйтъ отъ сячкытъ ни другари, и не е възможно да та замѣни тамъ другый.

— Добръ прочее! главатрѣтъ ми заповѣда да *затъмнѣе* Естевана.

— Послѣ? отвърна Серената.

— Не та мѣмра за туй; но ты ма помози да не го убивамъ, послѣ доде апостолѣтъ... найподиръ станяхъ клевопрестѣпникъ като не убихъ Естевана. Едната грѣшка влече друга, и са отказахъ отъ Гардунята, напустихъ другарытъ си... и сега... о! сега, азъ който първый тичахъ на опасностытъ лежъ сега на земята като кучепията на калугерытъ. И найподиръ, знаешъ ли, ноцемъ ко-